

Recunostinta măgarului

Vasile Militaru

Un magarus, odata,
Avand abia un an
Si care ramasese, de mama si de tata,
Orfan, -
Ne mai avand nici o hrana,
Nici pic de adapost
Si numai din pomana
Traind, mai mult in post, -
S'a 'mbolnavit, sarmanul, umbland prin vant si ploae
Si s'a lasat sa moara
In drumul catre moara
Pe-un maldar de gunoae...

Trecand insa pe-acolo un cal, cu-argint pe frau, -
Ce se plimba, ca omul satul si fara pas,
Si avea livezi intinse, hambare mari cu grau,
Capite de otava, trifoae si ovas, -
Il pinse-atata mila de bietul baetan
Sarac, uitat de lume, bolnav, ba si orfan,
Ca l'a luat indata de pe gunoi pe sus
Si drept la el acasa milosul cal l'a dus.

Aci, dormind pe moale si cu'ngrijire buna,
S'a 'nzdravenit magarul, in mai putin de-o luna
Si, ca sa nu 'nsir vorbe prea multe si desarte, -
Voi spune ca magarul fu dat sa'nvete carte...

La scoala, magarusul nu mai avea pereche,
De multa 'nvatatura ce tot baga 'n ureche;
Ba chiar dormind cu cartea mereu sub capatai, -
In fiecare clasa fu premiat intai!
Si nu mai putea 'n sine prea milostivul cal
Cand fiecare dascal ii tot spunea: "Halal..."
"Mai rar elev sa aiba la carte-atata har..."
"Mai rar
"Asa magar!...

... Si.... S-a facut magarul un mare carturar!

Dar calul cu atata nu-i multumit in sine
Si, ca sa-l fericeasca, ii face si mai mult bine:
Ii cauta, cu zestre, de mare neam sotie,
Porneste nunta 'n lege, cu-o'ntreaga herghelie

Si, -dar fara pereche, - ii da a lui mosie!

E fericit magarul cum nici nu se mai poate,
Cand viata lui e plina in totul cu de toate...
Mergandu-i numai bine, avand in toate spor,
Cu tot mai multa vaza in ochii tuturor,
Mi-s'a trezit magarul ca-i mare dregator.

Si, -cum poporul zice ca e sub cer o scara,
Pe care unii sue, iar altii coboara, -
In timp ce Dregatorul e tot mai cu noroc,
Spre calul plin de mila se napusteste-un foc;
Li arde tot avutul, cu cel din urma-arac,
Si bietul cal ramane ca nimeni de sarac...

Pe-aci, pe-aci, sarmanul sa moara, de durere,
Dar i-a venit indata o mare mangaere:
Magarul n'o sa-l lase pe drum in vant si ploae,
Cum el a fost odata, pe-un maldar de gunoae...

"Ce bine-mi pare, Doamne, caci am putut prin tine,
"Sa fac si eu pe lume magarului un bine...
"Ma duc acum la dansul... la cine m'asi mai duce,
"Pan'oi avea la crestet si eu o sfanta cruce?...
"La el gasi-voi odihna, otava prin poene
"Si mangaeri, sa-mi svante o lacrima prin gene..."

Asa gandea sarmanul de cal, mergand pe drum,
Vazand in fata-i totul ca'nvaluit in fum,
Dar cand batu la poarta ce-avea sa-I fie scut, -
Magarul, fara suflet, nici nu l'a cunoscut!

Un an intreg, pe urma, zacu in vant si ploae,
Sarmanul cal, pe-acelaesi mormane de gunoae,
Pe-cari odinioara,
Gasise magarusul bolnav, tragand sa moara...

Si 'ntr'un amurg de toamna frumoasa si tarzie,
Cand bietul cal intrase aproape in agonie, -
Trecu pe-acolo, mandru, magaru' cel bogat,
Care 'ngana un cantec domol, taraganat...
Dar cand vazu de-aproape, pe calul muribund,
Cu rasuflarea stinsa, cu ochii dusi afund, -
Magarul zise'n sine:
"Tot moare pana maine... sa-i fac si eu un bine,
"Sa nu se chinuiasca prea mult aci 'n poteci..."

Si-i dete una 'n frunte, de-l adormi pe veci...

.....

Asa fac si-unii oameni: luati de prin bordeie
Si 'nvestmantati in aur, prin sfantul milei har, -
Ei nu'nteleg pe lume, recunostinta ce e,
Cum n'a 'nteles aceasta nici secul de magar!